

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ljubomíra Drápala a soudců JUDr. Jiřího Doležílka a JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **Marcely Kleščové**, narozené dne 3. dubna 1975, bytem ve Velkém Meziříčí, Družstevní č. 1685/40, zastoupené Mgr. Petrem Holubem, advokátem se sídlem v Praze 1, Na příkopě č. 1096/19, proti žalované **Technické služby VM s.r.o.** se sídlem ve Velkém Meziříčí, Karlov č. 1398/54, IČO 25509659, zastoupené JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bezručova č. 81/17a, o 16.348,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 12 C 119/2014, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. prosince 2015 č.j. 15 Co 182/2015-142, takto:

I. Dovolání žalované **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení 6.413,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Holuba, advokáta se sídlem v Praze 1, Na příkopě č. 1096/19.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou dne 11.4.2014 se žalobkyně domáhala, aby jí žalovaná zaplatila 16.348,- Kč se "zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,5% p.a. od 9.7.2012 do zaplacení". Žalobu zdůvodnila zejména tím, že byla ode dne 1.4.2009 vedena jako uchazečka o zaměstnání u Úřadu práce ČR - Krajské pobočky v Jihlavě, kontaktního pracoviště Velké Meziříčí (dále jen "Úřadu práce"), a že na základě smlouvy o výkonu veřejné služby ze dne 3.4.2012 č.j. MPSV-UP/36781/12/AIS-VSL, uzavřené mezi žalobkyní a Úřadem práce, a Plánu výkonu veřejné

služby ze dne 3.4.2012, vydaného podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (v té době účinných zněních) byla žalobkyně v období od 10.4. do 9.7.2012 Úřadem práce zařazena k výkonu veřejné služby u žalované. Žalobkyně v uvedeném období u žalované odpracovala podle své evidence nejméně 244 hodin. Nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 27.11.2012 sp. zn. Pl. ÚS 1/12, který byl publikován pod č. 437/2012 Sb., bylo zrušeno ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, podle kterého bylo možno vyřadit uchazeče o zaměstnání z evidence úřadu práce z důvodu odmítnutí výkonu veřejné služby; podle žalobkyně je třeba za protiústavní pokládat i smlouvu o výkonu veřejné služby ze dne 3.4.2012. Jelikož se vztah mezi žalobkyní a žalovanou řídil smlouvou, která "ani neměla založit právní vztah", výkon práce žalobkyní pro žalovanou představoval plnění bez právního důvodu a došlo tak k bezdůvodnému obohacení žalované na úkor žalobkyně. Pro případ, že by plnění žalobkyně nebylo bez právního důvodu (například z důvodu, že by nález Ústavního soudu neměl retroaktivní účinky), má žalobkyně za to, že má nárok na kompenzaci od žalované, když "ochrana práv a zájmů občanů poskytovaná Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod má bezesporu přednost před aplikací veřejnoprávních předpisů, které kladou nároky na občany".

Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou rozsudkem ze dne 6.3.2015 č.j. 12 C 119/2014-110 žalované uložil, aby zaplatila žalobkyni 16.348,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5% p.a. od 25.3.2014 do zaplacení, zamítl žalobu o zaplacení dalšího úroku z prodlení ve výši 7,5% p.a. z částky 16.348,- Kč od 9.7.2012 do 24.3.2014 a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 24.494,59 Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Holuba a že žalovaná je povinna zaplatit České republice - Okresnímu soudu ve Žďáru nad Sázavou na soudním poplatku 1.000,- Kč. Soud prvního stupně předně dovodil, že žalobkyně vykonávala veřejnou službu pro žalovanou, že to byla výlučně žalovaná, která měla z práce žalobkyně prospěch, a že tedy je žalovaná v projednávané věci "pasivně legitimována". Vzhledem k tomu, že žalobkyně vykonávala na základě smlouvy o výkonu veřejné služby pro žalovanou práci podle jejích pokynů, že žalovaná se zavázala při sjednání rozsahu pracovní doby, doby odpočinku, podmínek pro zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci dodržovat pracovněprávní předpisy, uzavřít pojistnou smlouvu kryjící odpovědnost za škodu způsobenou na majetku či zdraví způsobenou žalobkyní nebo žalobkyni, že žalovaná zajistila proškolení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany, že žalovaná "zadávala práci" žalobkyni, vedla evidenci její docházky a pracovní doby, vedla evidenci o časovém objemu a místním určení vykonávaných prací, vedla evidenci počtu odpracovaných hodin a záznam o hodnocení výkonu veřejné služby žalobkyní, soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně pro žalovanou vykonávala práce v závislé činnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce a čl. 9 odst. 1 Listiny a že za vykonanou práci náleží žalobkyni odměna; v opačném případě by šlo o výkon nucené práce. Žalobkyně poskytla žalované plnění (výkon práce) na základě neplatného právního úkonu (smlouvy o výkonu veřejné služby) a žalovaná je povinna žalobkyni vydat to, oč se bezdůvodně obohatila. I když derogační účinky nálezu Ústavního soudu působí podle ustanovení § 70 zákona o Ústavním soudu pouze "pro futuro", soud prvního stupně s odkazem na tzv. Radbruchovu formuli a judikaturu Ústavního soudu "naznal, že v daném případě musí zákon ustoupit spravedlnosti".

K odvolání žalované Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1.12.2015 č.j. 15 Co 182/2015-142 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 9.378,- Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Holuba. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně v tom, že došlo

k zásahu do ústavně garantovaných základních práv žalobkyně značné intenzity (nuceným výkonem práce bez nároku na spravedlivou odměnu), a že proto soud prvního stupně správně aplikoval náleží Ústavního soudu ze dne 27.11.2012 sp. zn. Pl. ÚS 1/12. Odvolací soud souhlasil i se závěrem soudu prvního stupně o tom, že žalovaná je ve věci pasivně legitimovaná, protože mezi žalobkyní a žalovanou vznikl "vztah obdobný faktickému pracovnímu poměru", a že činnosti vykonávané žalobkyní pro žalovanou představují plnění z neplatného právního úkonu, neboť "zaměstnavatel přijal od fyzické osoby plnění spočívající ve výkonu její práce". Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně také v otázce výše bezdůvodného obohacení, když bylo prokázáno, že žalobkyně odpracovala u žalované 244 hodin.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítá, že ve sporu není pasivně legitimovaná, neboť se "jedná o veřejnoprávní vztah mezi žalobkyní a krajskou pobočkou úřadu práce a nikoliv o pracovněprávní vztah mezi žalobkyní a žalovanou". Žalovaná byla totiž na základě Dodatku č. 1 ze dne 27.2.2012 k mandátní smlouvě ze dne 1.7.2009, který uzavřela s městem Velké Meziříčí, zavázána jménem města Velké Meziříčí a na jeho účet koordinovat výkon činnosti veřejné služby a město Velké Meziříčí zavázalo žalovanou uzavřít s Úřadem práce "předem jimi obsahově odsouhlasenou smlouvu o organizaci veřejné služby". Žalovaná proto nemohla od žalobkyně "přijmout její vykonanou práci" a nemohla se tudíž na její úkor bezdůvodně obohatit. Žalovaná dále namítá, že její majetek se "nikterak nezvětšil", když prospěch z práce vykonavatelů veřejné služby měla vždy obec. Žalovaná nesouhlasí ani se závěry soudů o retroaktivním působení nálezu Ústavního soudu ČR, když podle žalované Ústavní soud nezrušil veřejnou službu, která i nadále zůstává právní formou výkonu činnosti za podmínek uvedených v ustanovení § 18a zákona č. 111/2006 Sb., ale pouze sankci v podobě vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence, kdyby veřejnou službu uchazeč odmítnul. Žalovaná navrhl, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že se žaloba zamítá.

Žalobkyně navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl. Mezi žalobkyní a žalovanou vznikl na základě "protiústavního institutu veřejné služby faktický pracovní vztah", a je tedy dána pasivní věcná legitimace žalované. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla veřejnou službu nucena vykonávat pod pohrůzkou sankce a bez nároku na odměnu, došlo k zásahu do jejích ústavně zaručených práv, který byl natolik intenzivní, že je možno prolomit zákaz retroaktivního působení nálezu Ústavního soudu; žalovaná proto musí vydat, oč se bezdůvodně obohatila.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci z hlediska skutkového stavu (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá - srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 o.s.ř.) bylo (mimo jiné) zjištěno, že dne 3.4.2012 byla mezi Úřadem práce a žalobkyní uzavřena smlouva o výkonu veřejné služby č.j. MPSV-UP/36781/12/AIS-VSL, kterou se žalobkyně zavázala vykonávat veřejnou službu za podmínek stanovených v této smlouvě a v níž se Úřad práce zavázal stanovovat žalobkyni jako vykonavatelce veřejné služby plán výkonu veřejné služby u subjektů, se kterými má uzavřenou smlouvu o organizaci a výkonu veřejné služby; smlouva byla uzavřena na období od 10.4. do 9.7.2012, v němž měla žalobkyně vykonávat veřejnou službu u žalované v rozsahu nejvýše 20 hodin týdně, celkově tedy 244 hodin. Mezi žalovanou (jako mandatářem) a městem Velké Meziříčí (jako mandantem) byla dne 1.7.2009 uzavřena mandátní smlouva, která byla dne 27.2.2012 doplněna Dodatkem č. 1, jejímž předmětem bylo mimo jiné úplatné zařízení koordinace a výkonu činností veřejné služby mandatáře pro mandanta. Nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 27.11.2012 sp. zn. Pl. ÚS 1/12 bylo zrušeno ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb., a to ke dni vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 10.12.2012 pod č. 437/2012 Sb.

Za tohoto stavu věci bylo pro rozhodnutí soudů (mimo jiné) významné vyřešení právní otázky, zda měl pro účely projednávané věci nález Ústavního soudu zpětnou účinnost a zda v takovém případě vzniká vykonavatelci veřejné služby právo na vydání bezdůvodného obohacení. Vzhledem k tomu, že uvedená právní otázka dosud nebyla v rozhodovací činnosti dovolacího soudu vyřešena a že její posouzení bylo pro věc významné (určující), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k době vzniku bezdůvodného obohacení - zákona podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 362/2007 Sb. a č. 357/2007 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 116/2008 Sb., a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb., č. 382/2008 Sb., č. 451/2008 Sb., č. 262/2006 Sb., č. 320/2009 Sb., č. 326/2009 Sb., č. 286/2009 Sb., č. 306/2008 Sb., č. 462/2009 Sb., č. 347/2010 Sb., č. 377/2010 Sb., č. 427/2010 Sb., č. 73/2011 Sb., č. 180/2011 Sb., č. 185/2011 Sb., č. 341/2011 Sb., č. 364/2011 Sb., č. 365/2011 Sb., č. 367/2011 Sb., č. 375/2011 Sb., č. 466/2011 Sb. a č. 167/2012 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen "zák. práce") a subsidiárně též podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č. 131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb., č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 267/1994 Sb., č. 104/1995 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 89/1996 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 227/1997 Sb., č. 91/1998 Sb., č. 165/1998 Sb., č. 159/1999 Sb., č. 363/1999 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 103/2000 Sb., č. 227/2000 Sb., č. 367/2000 Sb., č. 229/2001 Sb., č. 317/2001 Sb., č. 501/2001 Sb., č. 125/2002 Sb., č. 135/2002 Sb., č. 136/2002 Sb. a č. 320/2002 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 476/2002 Sb., zákonů č. 88/2003 Sb., č. 37/2004 Sb., č. 47/2004 Sb., č. 480/2004 Sb. a č. 554/2004 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 278/2004 Sb. a zákonů č. 359/2005 Sb., č. 56/2006 Sb., č. 57/2006 Sb., č. 107/2006 Sb., č. 115/2006 Sb., č. 160/2006 Sb., č. 264/2006 Sb., č. 315/2006 Sb.,

č. 443/2006 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 230/2008 Sb., č. 306/2008 Sb., č. 384/2008 Sb., č. 215/2009 Sb., č. 227/2009 Sb., č. 285/2009 Sb., č. 155/2010 Sb., č. 28/2011 Sb., č. 132/2011 Sb., č. 139/2011 Sb. a č. 420/2011 Sb., tedy podle občanského zákoníku ve znění účinném do 13.6.2012.

Judikatura soudů již dříve dospěla (v souladu s názorem vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 10.1.2013 sp. zn. II ÚS 1882/09) k závěru, že, byl-li zákon (jeho jednotlivé ustanovení) zrušen Ústavním soudem pro rozpor s ústavním pořádkem, soud při posuzování právních vztahů, které vznikly přede dnem účinnosti nálezu Ústavního soudu, k této protiústavnosti přihlédne, jen jestliže jde podle důvodů uvedených v nálezu Ústavního soudu o zásah do ústavně garantovaných základních práv jednotlivce takové intenzity, že by odůvodňoval zrušení příslušného rozhodnutí Ústavním soudem v řízení o ústavní stížnosti (srov. rozsudek Velkého senátu Občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13.3.2013 sp. zn. 31 Cdo 152/2010, který byl uveřejněn pod č. 47 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2013).

V projednávané věci bylo nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 27.11.2012 sp. zn. Pl. ÚS 1/12, uveřejněným pod č. 437/2012 Sb., zrušeno ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. ke dni 10.12.2012. Podle Ústavního soudu bylo ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti ve znění zákona č. 367/2011 Sb. v rozporu s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, čl. 9 odst. 1, čl. 10 odst. 1, čl. 26 odst. 1 a 3 a čl. 28 Listiny základních práv a svobod, čl. 4 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 8 odst. 3 písm. a) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 písm. a) Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Vykonávala-li žalobkyně veřejnou službu za účinnosti zrušeného ustanovení, je nepochybné, že zákonná úprava zasáhla do žalobkyni zaručených práv, obzvláště pak do čl. 9 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého nikdo nesmí být podroben nuceným pracím nebo službám. Z pohledu důvodů uvedených v nálezu Ústavního soudu je podle dovolacího soudu nepochybné, že, kdyby žalobkyně podala individuální ústavní stížnost, měla by s ní úspěch (a rozhodnutí by muselo být zrušeno). Dovolací soud proto souhlasí s názorem soudů v tom, že nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 27.11.2012 sp. zn. Pl. ÚS 1/12 je třeba přiznat v projednávané věci "retroaktivní účinky", a tedy ke zjištěné protiústavnosti přihlédnout, i když právní vztah vznikl přede dnem účinnosti nálezu Ústavního soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně vykonávala pro žalovanou závislou práci, aniž by mezi nimi vznikl platný pracovněprávní vztah (smlouvu o výkonu veřejné služby ze dne 3.4.2012 č.j. MPSV-UP/36781/12/AIS-VSL je třeba pokládat za neplatný právní úkon), je třeba považovat právní vztah mezi účastnicemi za vztah z tzv. faktického pracovního poměru.

Tzv. faktickým pracovním poměrem se rozumí v judikatuře soudů právní vztah, který vzniká tím, že fyzická osoba koná pro zaměstnavatele (s jeho vědomím a podle jeho pokynů) práci (závislou práci ve smyslu ustanovení § 2 zák. práce), ačkoliv mezi nimi nebyla sjednána platná pracovní smlouva, popřípadě platná dohoda o pracích konaných mimo pracovní poměr (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7.5.2003 sp. zn. 21 Cdo 2287/2002 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.6.2010 sp. zn. 21 Cdo 2029/2009). Právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru je vztahem pracovněprávním.

Fyzické osobě, která vykonává u zaměstnavatele práci v tzv. faktickém pracovním poměru, přísluší od zaměstnavatele v podstatě stejné nároky jako zaměstnanci v platném pracovním poměru; přísluší jí zejména mzda (plat) za vykonanou práci, právo na náhradu mzdy (platu) při překážkách v práci, právo na dovolenou nebo právo na náhradu škody (včetně odškodnění pracovního úrazu nebo nemoci z povolání) a stejně jako zaměstnanec je povinna nahradit škodu, kterou by způsobila zaměstnavateli zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 12. 2015 sp. zn. 21 Cdo 3691/2015).

V projednávané věci to byla žalovaná, která měla podle mandátní smlouvy uzavřené s městem Velké Meziříčí dne 1.7.2009 (mimo jiné) "zadávat osobám vykonávajícím veřejnou službu práce" a řídit se při výkonu veřejné služby "přiměřeně zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů". Protože žalobkyně pro ni pracovala, aniž by za vykonanou práci obdržela mzdu, je nepochybné, že žalovaná měla z takto žalobkyní vykonané práce bez právního důvodu majetkový prospěch. Navíc, žalovaná z této mandátní smlouvy měla dostávat úplatu ve výši 50,- Kč "za osobu vykonávající veřejnou službu či trest OPP a den". Dovolací soud proto souhlasí se soudy také v tom, že v tzv. faktickém pracovním poměru vznikl prospěch žalované, která je povinna jej vydat (ve formě mzdy) žalobkyni.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postížen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o.s.ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst. 3 o.s.ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243d písm. a) o.s.ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť dovolání žalované bylo zamítnuto a je proto povinna nahradit žalobkyni náklady potřebné k bránění práva.

Při rozhodování o výši náhrady nákladů řízení dovolací soud přihlédl k tomu, že výše odměny má být určena podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (§ 151 odst. 2 část věty první před středníkem o.s.ř.), neboť nejde o přiznání náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 147 nebo 149 odst. 2 o.s.ř. a ani okolnosti případu v projednávané věci neodůvodňují, aby bylo postupováno podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (§ 151 odst. 2 část věty první za středníkem o.s.ř.). Vyhláška č. 484/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), která upravovala sazby odměny advokáta stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni, však byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4.2013 č. 116/2013 Sb. dnem 7.5.2013 zrušena. Nejvyšší soud za této situace určil pro účely náhrady nákladů dovolacího řízení paušální sazbu odměny pro řízení v jednom stupni s přihlédnutím k povaze a okolnostem projednávané věci a ke složitosti (obtížnosti) právní služby poskytnuté advokátem ve výši 5.000,- Kč. Kromě této paušální sazby odměny advokáta vznikly žalobkyni náklady spočívající v paušální částce náhrad ve výši 300,- Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně advokát Mgr. Petr Holub osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k nákladům, které žalobkyni za dovolacího řízení vznikly, rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 1.113,- Kč (§ 137 odst. 3, § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř.).

Žalovaná je povinna náhradu nákladů řízení v celkové výši 6.413,- Kč žalobkyni zaplatit k rukám advokáta, který ji v tomto řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o.s.ř.), do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 167 odst. 2, 160 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Ljubomír D r á p a l, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Sandra Dufková